

**İŞE KOYULU
Yağmala!
üret!**

**savunma
oluştur!**

Seyahat et

**örgütlen!
kimliğini gizle!**

komün kur!

BÜTÜN İKTİDAR KOMÜNLERE

(Aşağıdaki fikirler bundan yaklaşık 10 yıl kadar önce Fransa'da bazı yoldaşların Görünmez Komite adı altında yazdığı "Yaklaşan İsyan"dan alınmıştır. Yazılma tarihini, anını, yazıldığı ülkenin konjonktürel şartlarını yada basitçe "Küresel Düşün, Yerel Eyle" sloganını akılda tutarak okunmasını tavsiye ederiz)

İŞE KOYUL!

Artık bir isyanın nasıl başlayabileceğini bile bilmiyoruz. Tarihsel kabarmaların önlenmesiyle, yatıştırılmasıyla geçen altmış yıl, demokrasi anesteziyle ve olayların kontrol altında tutulmasıyla altmış yıl gerçeğe ilgili algımızı ve sürmekte olan savaşla ilgili duyularımızı uyuşturdu.

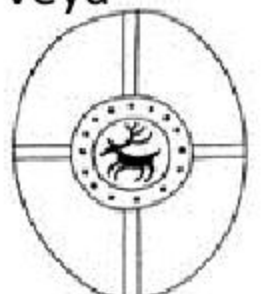

..İşe bu algının canlandırılmasından başlamalıyız..

muhalafet gibi anayasaya açıkça aykırı düzenlemeler karşısında *içerlemenin* hiçbir anlamı yok. Yasal çerçevenin tamamen yerle bir edilişini yasal olarak protesto etmek abesle iştigaldir. Örgütlenmeliyiz. Şu ya da bu yurttaş grubuna, aşırı solun şu ya da bu çıkmaz sokağına veya son kurulan yasal mahalli organizasyona *meyletmenin* hiçbir anlamı yok.

Mevcut düzenle mücadele ettiğini öne süren her örgüt, minyatür devletlerin biçimini, adetlerini ve dilini taklit ediyor. Şimdiye kadar hiçbir "farklı politika yapma" hamlesi devletin kollarının sonsuzca yayılmasına yardım etmekten öteye geçemedi. Günlük haberlere *tepki vermenin* bir anlamı yok. Bunun yerine her haberi, düşmanın deşifre edilmesi gereken stratejik bir manevrası, belli başlı tepkiler ortaya çıkarmak için girişilen operasyonlar olarak görmeliyiz. Bu haber kırıntılarının içindeki gerçek bilginin tam da bu operasyonlar olduğu görülmelidir.

Ani bir saldırının, devrimin, nükleer kıyametin gerçekleşmesini veya

toplumsal bir hareketin ortaya çıkmasını *beklemenin* hiçbir anlamı yok. Felaket gelmiyor, çoktan gelmişti zaten.

Çöküş halindeki bir medeniyetin içinde çoktan yerimizi almış durumdayız. Felaket Tarafımızı belirlemek zorunda olduğumuz bu gerçekliğin içinde. Beklemekten vazgeçmek, şu ya da bu şekilde, isyan mantığına bürünmek demektir. Kapıldıkları dehşet nedeniyle liderlerimizin seslerinin titrediğini bir kez daha duymanın zamanı geldi.

Çünkü yönetmek, kalabalığın seni ipe çekeceği anı bin bir hokkabazlıkla geciktirme çabasıdır; devletin bütün yapıp ettikleri, halkın üzerindeki kontrolü elden bırakmamaktan öte bir amaç taşımaz.

Yola çıkış noktamız uç noktada bir yalıtılmışlık ve de güçsüzlük. Bir isyan hali en baştan inşa edilmeli. Hiçbir şey bir isyan kadar ihtimal dışı görünmüyor olabilir, onun için hiçbir şey daha zorunlu da değil.

BİRBİRİNİZİ BULUN

Doğru olduğunu düşündüğünüz şeye dört elle sarılın. İşe oradan başlayın.

Rastlantılar, keşifler, büyük grev dalgaları, depremler: Her olay bu dünyadaki varoluş biçimimizi değiştirerek hakikat üretir. Öte yandan bizde ilgi uyandırmayan, bizi etkilemeyen, bizleri bir şeyler yapmaya itmeyen yorumlar artık hakikat diye adlandırılmayı hak etmezler. Her hareketin, davranışın, ilişkinin ve durumun altında bir hakikat yatar. Bu hakikati görmezden gelip *durumu idare etmek*, çağımızda pek çok insanın çıldırmasına neden olmuştur. Aslında her şey birbirine bağlıdır. Büyük bir yalanın içinde yaşıyor olmak hissi de bir hakikattir. Ama bu boş verip geçilemeyecek bir meseledir, hatta işe tam da oradan başlamak gerek. Hakikat, dünyayı görme biçimi değil, bizi indirgenemez bir biçimde dünyaya bağlayan şeydir. Biz hakikate

tutunamayız ama o bizi taşır. Birey olarak beni yapar ve yıkar, birleştirir ve çözer; pek çok şeyle arama mesafe koyarken aynı deneyimi yaşayanlarla da yakınlaştırır.

akikate bağlılığından dolayı yalıtılmış bireyin kendisi gibi

birilerini bulmasının önüne geçilemez. Aslında, her isyan süreci vazgeçmeyi reddettiğimiz bir hakikatle başlar. 2013 Haziranında, Gezi Parki'na ilk gelenler oradan sadece cesetlerinin çıkarılabileceği noktasında kararlılık göstermişti. Sokak savaşları ve büyük gösteriler sonrasında Tomalar ve helikopterlerle kuşatılsada. Sonunda ayaklananlar Parki polisten özgürleştirdi.

1940'ta "Fransa'nın ilk direnişçisi" Georges Guingouin, direnişe başladığında, emin olduğu tek şey Nazi işgalini kesinkes reddettiği idi. Komünist Parti için o, "ormanda yaşayan çılgın bir adam"dan öte bir şey değildi. Sonra ormanda yaşayanların sayısı 20, 000'i bulup Limoges kentini kurtardılar.

Komünist Parti'nin o zaman fikri değişti.

Arkadaşlığın politik yanından çekinmeyin.

Bize arkadaşlığın politikadan bağımsız, sevgiden başka hiçbir amacı olmayan bir duygu

olduğu öğretildi. Ama her tür yakınlık ortak bir doğrunun *etrafında* kurulmuş bir yakınlıktır. Her bir karşılaşma, ortak bir olumlamanın

etrafında gerçekleşir, hatta bu yakıp yıkmamanın olumlanması bile olabilir. Bir şeylere tutunmanın veya bir şeylerin elinden uçup gitmesini engellemeye çalışmanın genellikle işsizlikle neticelendiği, çalışmak için yalan söylemenin gerektiği ve yalanını sürdürmek için çalışmaya devam etmek zorunda kaldığın bir çağda hiçbir ilişki masum değildir.

Kuantum fiziğinin her alana uygulanabileceğine inanan ve buna göre yaşayanlar, çokuluslu tarım ticaretine karşı dövüşen yoldaşlardan daha az politik bağlara sahip değildir. Eninde sonunda sistemden kopmak ve dövüşmek zorunda kala- caklardır.

İşçi hareketinin öncüleri birbirleriyle önceleri atölyelerde, sonraki dönemlerde ise fabrikalarda buluşurdu. Grevlerde kaç kişi olduklarını gösterirler, grev kırıcıların maskesini düşerdi. Sermayenin partisini emeğin partisi karşısında mücadele alanına çekip küresel ölçekte dayanışma ve savaş hatlarını çizmelerini sağlayan bir ücret ilişkisine sahiptiler. Birbirimizi bulabileceğimiz koca bir toplumsal alana sahibiz. Kaç kişi olduğumuzu ortaya koyup korkakların maskesini düşürecek gündelik başkaldırı olanaklarına sahibiz. Bu medeniyete karşı, küresel ölçekte dayanışma ve savaş hatlarını belirleyecek düşmanlık duygusuna sahibiz.

***Örgütlerden hiçbir şey beklemeyin.
Hiçbir mevcut sosyal ortama rağbet etmeyin,
Ve hepsinden önemlisi, sosyal ortam haline gelmeyin.***

Toplumsal bağlarda önemli kırılmaların yaşandığı bir süreçte politik ve insani örgütlerin, işçi örgütlerinin veya toplumsal derneklerin vb. birlikte hareket etmeleri az rastlanır bir durum değil. Aralarında samimi ama çaresiz, ateşli ama cingöz bireyler de bulunabilir.

Örgütler görünüşteki somutluklarından dolayı çekicidirler. Çünkü bir geçmişleri, yönetim büroları, isimleri, kaynakları, liderleri, stratejileri

ve söylemleri vardır. Hâlbuki köklü bir geçmişe sahip olmalarına rağmen, bir türlü içi doldurulamayan boş birer yapıdır bu örgütler.

Bir şekilde örgütün varlığını devam ettirmesi her şeyden daha önemlidir. Örgüt tekrar tekrar ihanet ettiği için sık sık neferlerinin örgütle bağları gevşer. Bu yüzden içlerinde ara sıra değerli kişilere rast gelebilirsiniz. Fakat sadece örgütün dışına çıktıklarında ve kaçınılmaz olarak örgütle anlaşmazlığa düştüklerinde bu karşılaşmalardan bir sonuç çıkar.

Asıl korkutucu olan esnek yapısı, dedikoduculuğu ve gayri resmi hiyerarşisiyle *sosyal ortamlardır*. Her türlü ortamdan arkanıza bakmadan kaçın. Bu ortamların her biri hakikatin etkisizleştirilmesine hizmet eder. Edebi çevreler yazının berraklığını bulandırmak için vardır. Anarşist ortamlar doğrudan eylemin keskinliğini köreltmek için. Bilimsel ortamlar araştırmalarının içeriğini toplumunun çoğunluğundan saklamak için. Spor ortamları, değişik hayat biçimleri yaratma olasılığı olanları salonlara kapatmak için. Özellikle de kültürel ve aktivist çevrelerden uzak durmak gerekir. Onlar bütün devrimci arzuların geleneksel olarak ölüme gönderildiği huzur evleridir. Aktivist çevrelerin görevi yaptığınız şey için gereken enerjiyi yok etmek; kültürel çevrelerin görevi, oluşmaya başlayan yoğunluğu tespit ederek, yaptığınız şeyi değersizleştirip içini boşaltmaktır.

Fransa'nın her yanını örümcek ağı misali saran aktivist ortamlar, her devrimci gelişmenin yoluna çıkıyorlar.

Pek çok yenilgi öyküsü ve bu öykülerin ağızlarında bıraktığı buruk tattan başka verebilecekleri bir şey yok. Tükenmişlikleri bugünün olanaklarını kavrayabilme yetisini ellerinden almış durumda. Bununla birlikte, sefil pasifliklerini beklemek için öyle çok

konusuyorlar ki polisiye meselelerde onlara güven olmaz. Onlardan bir şey beklemenin anlamı yok, böyle donup katılaşmaları nedeniyle hayal kırıklığına uğramak da aptalca olur. En iyisi bu yükten kurtulmak.

Bütün ortamlar karşı-devrimcidir çünkü onların tek umursadığı şey iç karartıcı rahatlıklarının bozulmamasıdır.

Komünler oluşturun.

Komünler ancak insanlar birbiriyle buluşup kaynaştıklarında ve kendilerine ortak bir yön tayin ettiklerinde hayata geçer. Yol ayrımına gelindiğinde, büyük olasılıkla komünler kendiliğinden oluşacaktır.

Kendisini bekleyen sondan kurtularak buluşmanın keyfi. Komün normalde yollarımızı ayıracağımız zaman kararlaştırılan bir şeydir belki de. Kendisini bekleyen sondan kurtularak buluşmanın bir

keyfidir. Bize “biz” dedirten ve bunu bir olgu haline getiren şey. Tuhaf olan insanların birbiriyle anlaşp komün oluşturmaları değil ayrı düşmeleridir. Niçin her yerde komünler üremesin? Her fabrikada, her sokakta, her köyde ve her okulda. En sonunda da taban komitelerinin gerçek hükümlanlığı! Var oluş biçimlerini ve bulundukları yeri kabullenen komünler. Mümkünse aile, okul, sendika, spor kulüpleri vb. toplumsal kurumların yerini alacak pek çok komün.

Politik faaliyetler dışında, bütün üyelerinin ve etraflarında kendi haline terk edilmiş herkesin maddi ve manevi ihtiyaçları için örgütlenmekten korkmayan komünler. Kolektiflerin yaptığı gibi neyin içerde neyin dışarıda kaldığına göre değil özündeki ilişkilerin yoğunluğuna göre kendini tanımlayan komünler. Üyelerine göre değil, kendilerine hayat veren ruha göre tanımlanan komünler.

Bir komün, üzerlerine giydirilmiş deli gömleğini çıkarıp sadece kendilerine güvenen ve gerçek karşısındaki gücünü iyi tartabilen birkaç kişi tarafından oluşturulur. Her yasadışı grev bir komündür; net bir ilke etrafında hep beraber işgal edilmiş her bir bina komündür. Amerika Birleşik Devletlerindeki Maroonlar, 1977’de Bologna’daki Radyo Alice birer komündü ve 1968’in faaliyet komiteleri de bir komündü.

Her komün kendi temelleri üzerinde yükselmelidir. Kendi gereksinimlerini gidermeye çalışmalıdır. Her türlü ekonomik bağımlılığı ve politik itaati yerle bir etmelidir; temel aldığı hakikatle bağlarını yitirdiği anda

sosyal bir ortama dönüşüp yozlaşması kaçınılmazdır. Artık üye, araç ve o asla gelmeyecek “doğru zamanı” beklemeden oluşturulmuş pek çok komün var.

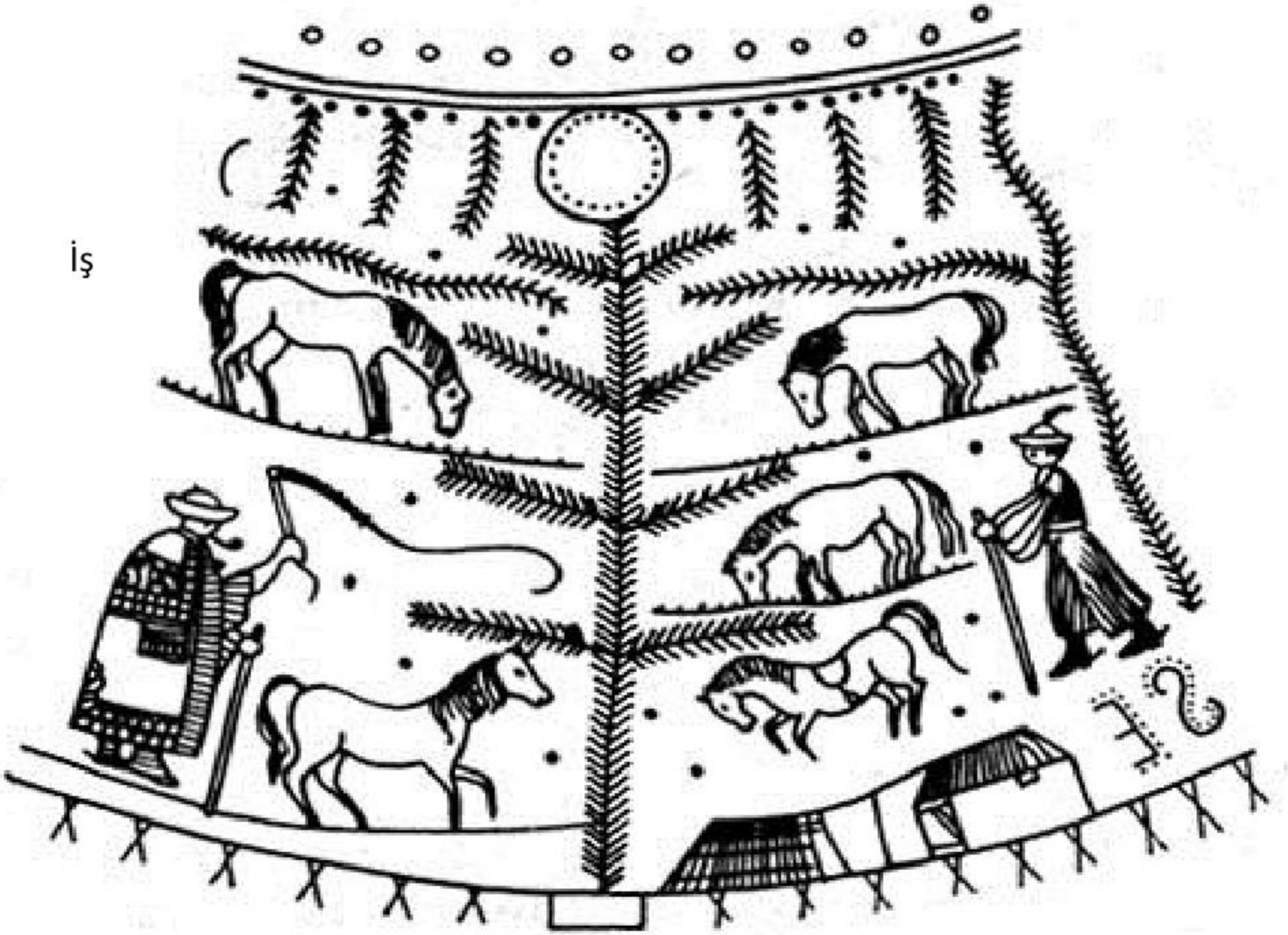
ÖRGÜTLENİN

Artık bir işte çalışmak zorunda kalmamak için örgütlenin.

Hayatlarını kazanmak ve bir parça toplumsal varoluş elde edebilmek için zamanlarını satmak zorunda kalan bireylerin kendi yaşamlarının çok azına sahip olduğunu biliyoruz. Toplumsal varoluş için kişisel zaman gerekir: iş böyledir; piyasa böyledir. Komün, zaman tanımını iş üzerinden yapmaz, o böyle bir plana göre işlemez, başka planları tercih eder. Arjantin’deki *Piqueteros Grupları* her birlikte, birkaç saatlik çalışma koşuluyla hizmet veren bir tür yerel sosyal yardım kurumu oluşturdular.

Kimin ne kadar çalıştığının kaydını tutmuyorlar; ortak faydayı öne çıkarıp giyim atölyeleri ve fırınlar kuruyor, ihtiyaç duydukları ürünleri yetiştirebilecekleri bostanlar kuruyorlar. Komünler de paraya ihtiyaç duyarlar ama bunun nedeni geçinmek zorunda olmamız değil. Her komünün kendine ait bir karaborsası vardır. Alavere dalaveresi boldur. Sosyal yardımlardan ayrı olarak; tahsisatlar, engelli ödenekleri, birikmiş öğrenci bursları, sahte çocuk doğumlarından elde edilen paralar, her tür kaçakçılık, kontrol sistemlerindeki her dönüşümle ortaya çıkan diğer pek çok şey vardır orada. Bütün bunlardan faydalanmayı yasaklamak ya da bu geçici çözümlere bel bağlamak, içeridekileri ayrıcalıklardan biriymişçesine korumaya kalkışmak bizim işimiz değil. Önemli olan bu hilelere yatkınlığı besleyip yaygınlaştırmak ve yeni yöntemleri paylaşmak.

İş

meselesi, komünler için yalnızca var olan gelirler ışığında ele alınan bir sorun. Belli başlı zanaatları, meslekleri icra ederken ve önemli pozisyonlarda çalışırken son derece değerli bilgiler elde edilebileceği de gözden kaçırmamak gerek. Komünün acil ihtiyacı, insanlar için mümkün olduğunca çok zaman özgürleştirmektir. Söz konusu olan, ücretli emek sömürsündeki gibi *birkaç saatlik* boş zaman dilimi değil. Özgürleştirilmiş zaman tatile çıkmak anlamına gelmiyor. Boş zaman, zaman öldürme, ara verme, boş zamandan duyulan korku; bütün bunlar işle ilgili zaman kavramları. Artık *doldurulması* gereken bir zaman yok; “zaman”ın sınırlamadığı bir enerji özgürleşmesi söz konusudur; kendi kendine şekil alan, birbirine vurgu yapan, fırsat bulduğumuzda sonuna kadar, diğerleriyle yollarının kesiştiğini görünceye kadar izleyebileceğimiz çizgiler olacak.

Yağmalayın, işleyin, üretin.

Bazı eski MetalEurop çalışanları, hapishane bekçisi olmak yerine banka soyguncusu olurlar. Bazı EDF çalışanları arkadaşlarına elektrik sayaçlarıyla nasıl oynanacağını öğretir. “Kamyonun kasasından dökülen” mallar sağda solda satılır. Kinizmini açıkça ortaya koymuş bir dünyanın proleterlerden sadakat bekleme hakkı yoktur. Bir komün “refah devleti”nin varlığına sonsuza kadar bel bağlayamaz, dükkânlardan bir şeyler söğüşlemeye, gece yarısı süpermarketlerin veya sanayi bölgelerindeki ambarların çöp bidonlarına, devlet desteklerini yanlış yönlendirmeye, sigorta şirketlerini dolandırmaya ve diğer üçkâğıtçılık biçimlerine, kısacası yağmaya da bel bağlayamaz. Bu yüzden kendi kendini örgütleme düzeyini ve kapsamını sürekli olarak nasıl artırdığını düşünmek zorundadır.

Tornayı, freze tezgahını ve kapanmış bir fabrikanın indirimli satılan fotokopi makinelerini meta toplumuna karşı düzenlenen bir komployu desteklemek amacıyla kullanmaktan daha mantıklı bir şey olamaz.

Eli kulağında bir çöküşün kokusu bugünlerde her yeri sarmış durumda. Öyle ki inşaat, enerji, tekstil, illegalite veya tarım alanlarında süregelen bu deneyimleri tek tek saymak hayli zaman alır. Hümanist, sokak kültürü veya çevre dostu gibi tuzaklardan koparılıp yağmalanmayı bekleyen bir dolu bilgi ve teknik var. Fakat bu deneyimler gecekondü bölgelerinde bulunan tüm sezgilerin, teknik bilginin ve dehanın sadece bir parçası.

Metropol çölünü yeniden iskan etme niyetindeyssek ve de isyanının yarı yolda kalmayacağından emin olmak istiyorsak mutlaka kullanmamız gerekir. Bütün akışın tamamen kesintiye uğradığı bir sırada nasıl iletişim kurup hareket edeceğiz? Kırsal kesimlerdeki gıda üretimini, altmış yıl önce olduğu gibi, tekrar nüfusu besleyebilecek noktaya nasıl taşıyoruz? Betonlaşmış yerleri, Küba’nın hem Amerikan ambargosu hem de SSCB’nin tasfiyesi karşısında dayanabilmek için yaptığı gibi, şehir içindeki bostanlara nasıl dönüştüreceğiz?

Eğitim ve öğrenme...

Pazar demokrasisi tarafından bahşedilen tüm boş zaman aktivitelerini tükettikten sonra ne kalıyor geriye? Pazarları sabah sabah koşmamızı sağlayan şey neydi? Bu karate çılgınlığının, DIY'lerin ("Doityourself" [kendinyap] ç.n.), balığa çıkmaların veya mantar bilimi acayıpliklerinin sürüp gitmesini sağlayan ne? Hiçbir iş yapmadan geçen zamanı biraz olsun doldurma, emek gücü veya "sağlık sermayesi"ni yeniden düzenleme ihtiyacı değilse nedir bu? Eğlence faaliyetinden pek çoğu saçmalık olmaktan çıkarılıp kolaylıkla başka şeylere dönüştürülebilir.

Boks her zaman gösterişli maçlarla sınırlanmış değildi. 20. Yüzyılın başlarında sömürgeciler güruhu tarafından paylaşılan ve uzun kuraklıklar sonucu kıtlık baş gösteren Çin'de, yüz binlerce yoksul köylü, sömürgecilerin ve zenginlerin onlardan çaldıklarını geri alabilmek için sayısız açık hava boks kulüplerinde kendi kendilerine örgütlendiler.

Buna Boksör İsyanı denir. Bu kadar yatıştırılmış bu kadar öngörülebilir olmayan zamanlarda bizlere gerekli olabilecek şeyleri öğrenip pratik yapmak için vakit hiç de erken sayılmaz.

Metropole, onun ilaçlarına, tarımına ve polisine bağımlılığımız, şu anda öyle fazla ki kendimizi tehlikeye

atmaksızın ona saldırmamız mümkün

değil. Farkında olduğu halde

dillendirilemeyen bu kırgınlık,

bugünkü toplumsal

hareketlerin kendi

kendisini

sınırlamasının,

kriz

korkumuzun ve

"güvenlik"

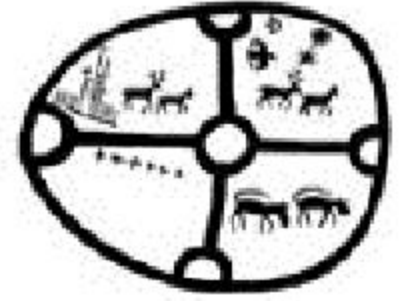
tutkumuzun

nedenini açıklamaya yeter. Grevlerdeki devrim ufkun normale dönüş karşılığında satılmasının nedeni budur. Bu kaderden kurtulmak için uzun ve sürekli bir çıraklık evresi, çok sayıda ve büyük çaplı deneylerin yapılması gerektiriyor. Nasıl kavga edildiğini, anahtar kullanmaksızın kapıların anahtarsız nasıl açıldığını, kırık kemiğin nasıl sarılacağını ve hastalıkların nasıl tedavi edildiğini, korsan radyo vericisinin nasıl kullanılacağını, sokak mutfaklarının nasıl kurulacağını, doğru düzgün nişan almayı bilmemiz gerek.

Dağınık haldeki bilgilerin nasıl bir araya getirileceğini, seferberlik tarımının nasıl örgütlenebileceğini öğrenmeliyiz. Plankton biyolojisini, toprak bileşimini, bitkilerin etkileşim biçimlerini analiz etmeyi, kaynaklarımızı tamamen tüketmemek için ötesine geçmememiz gereken sınırların yanı sıra dolaysız çevremizi kullanmayı ve onunla ilişki kurmanın yollarını bilmemiz gerek.

Beslenme ve diğer ihtiyaçlarımızın sadece sembolik bir kısmını değil çok daha fazlasını karşılamamızın gerekeceği günler için hazırlanmaya bugünden başlamalıyız.

Kendinize alan yaratın. Bulanık alanları çoğaltın.

Bugün giderek daha çok sayıda reformist “petrolün bir sonu olduğu yaklaşım”ını haklı buluyor ve “sera gazları emisyonunu azaltmak” için “ekonomiyi yeniden yerelleştirip” bölgesel ikmal hatlarını, küçük çaplı dağıtım hatlarını desteklemek ve bugün uzak bölgelerden kolayca gerçekleştirilebilen ithalattan vazgeçmek zorunda kalacağımız vb görüşlerine katılıyor. Yerel ekonomiyi karakterize eden her şey “resmi olmayan” yollarla *el atından gizlice* yapılır; ekonomiyi tekrar yerelleştirmekle ilgili bu basit ekolojik önlemler ya devlet kontrolünün uzağında tam bir özgürlük ya da bütünüyle ona boyun eğme anlamı taşıdığını unutuyor.

Bugünkü bölgesel sınırlar yüzyıllardır yapılan polis operasyonlarının bir ürünüdür. İnsanlar önce tarlalarından, sonra sokaklarından, sonra mahallelerinden ve en sonunda da apartmanlarının önünden, mahremiyetin nemli dört duvarı arasında bütün bir hayatın geçirebileceği gibi çılgın bir fikrin sonucunda kovuldular. Bizim için toprak sınırı, mıntıka sorunu devlet için olduğundan çok ayrı bir sorun. Bizim için mesele onu “mülk edinmek” değil. Aksine, her türlü otorite için toprak sınırları anlaşılmaz ve kavranamaz hale gelinceye kadar komünleri, dolaşımı ve dayanışmayı belli bir yoğunluğa getirme meselesidir.

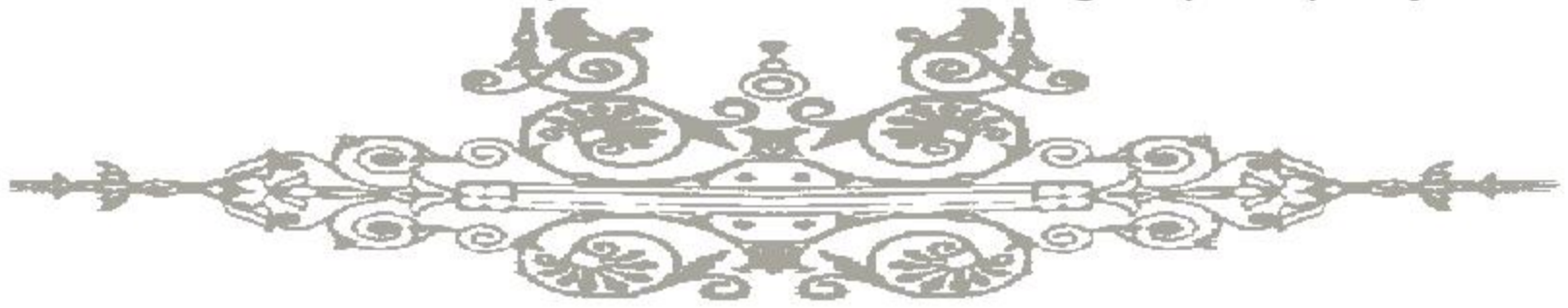
Biz toprağı işgal etmek değil, toprağın kendisi *olmak* istiyoruz. Toprağı var eden üzerindeki yaşamdır: Ticaret, avlanma ve çocuklara oyun alanı olarak ayrılmış topraklar; âşıkların veya asilerin toprağı; çiftçilerin, kuşbilimcilerin veya *gezginlerin* toprağı, mıntıkası. Kuralgayet basit: Verili bir alana yeni yeni toprakların, mıntıkların eklenmesi demek, bunların arasında daha çok dolaşım olması, iktidarın onlarla başa çıkabilmesinin giderek zorlaşması demek. Lokantalar, kırtasiyeler, spor tesisleri, boş araziler, ikinci el kitap tezgâhları, binaların çatıları, derme çatma sokak pazarları, kebabçılar ve garajlar, yeterince suç ortaklığı yaratıldığı takdirde, resmi amaçları dışında da kullanılabilir.

Yerel örgütlenmeler devletin haritasını karmaşıktırıp bulandırarak üzerine kendi coğrafyalarını ekleyebilirler: Bu da devletten ayrılmaları sonucunu doğurur.

Seyahat edin. Kendi iletişim kanallarınızı oluşturun.

Komünlerin ilkesi metropole ve onun hareketliliğine yerel yavaşlık

ve kök salma yoluyla karşı çıkmak değildir. Komünlerin bileşimindeki geniş kapsamlı devinim, fark ettirmeden metropolün deviniminin önüne geçmelidir. Ticari altyapının bize sunduğu seyahat ve iletişim olanaklarını reddetmek zorunda değiliz; sadece sınırların farkında olmalıyız.

Biraz açıkgöz olmakta ve zararsız görünmekte fayda var. Kişisel

ziyaretler daha güvenlidir ve arkada iz bırakmaz; internetteki arkadaş listesinden çok daha kalıcı arkadaşlıklar oluşmasına neden olur. İçimizdeki pek çok kişi baştanbaşa bütün kıtayı, hatta hiç sorunla karşılaşmadan bütün dünyayı “özgürce dolaşabilmenin” ayrıcalığını

yaşıyor.

Sıra direnişçiler arasındaki iletişime geldiğinde bunun değeri görmezden gelinemez. Metropolün çekici yanlarından biri, stratejik bir tartışma için uluşulması gerektiğinde Amerikalı, Yunanlı ve Meksikalıların Paris’te çaktırmadan bir araya gelebilmesine olanak sağlamasıdır.

Dost komünler arasındaki sürekli devinim, onları kuruyup gitmekten ve terk edilmenin kaçınılmazlığından kurtaran şeylerden biridir. Yoldaşları misafir edip, onların girişimleri hakkında bilgi sahibi olabilmek, ndeneyimlerden yararlanıp geliştirdikleri yeni teknikleri kullanıma sokmak, bir komün için kapalı kapılar ardında steril bir biçimde kendi başına didinmekten çok daha iyidir. Devam etmekte

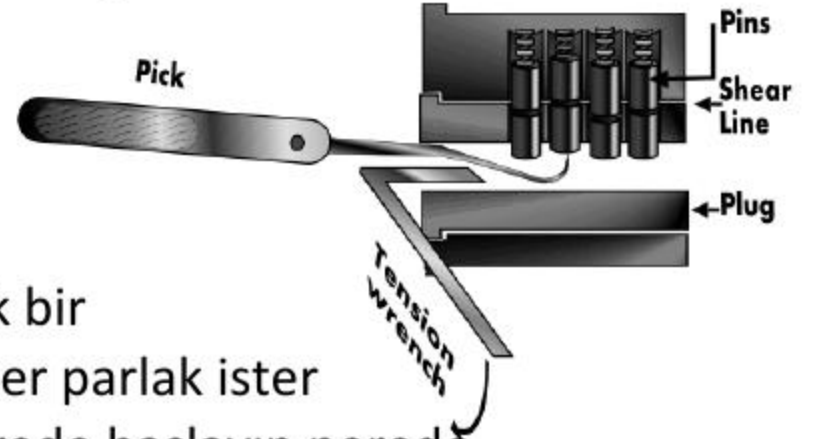

olan savaşıla ilgili görüş alışverişinde bulunarak geçirilen bütün bir akşamın mutlak yararını küçümsemeye kalkmak bir hata olur.

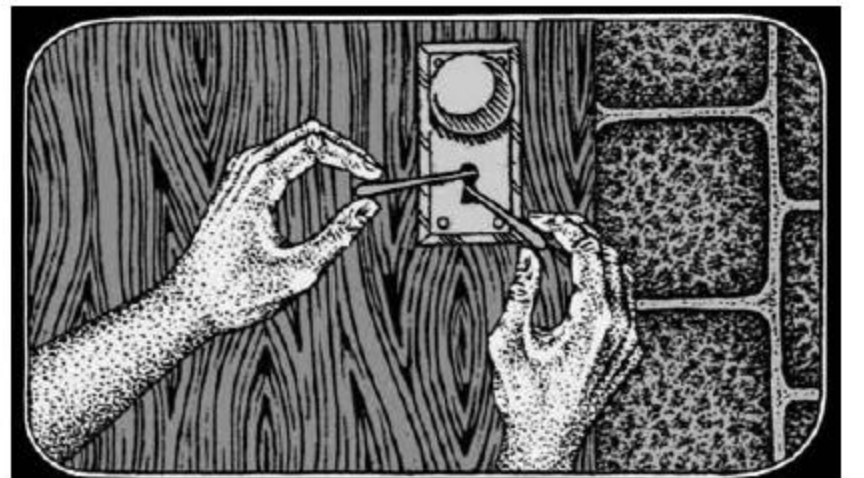

Bütün engelleri birer birer aşın.

Sokakların kaba sabalıklarla dolu olduğunu herkes bilir. Olan şeyle olması gereken şey arasında, düzeni tekrar tesis etmek için elinden geleni yapan polisin merkezci kuvveti ve aksi yöndeki merkez kaç hareketi, yani biz yer alırız. Öfke ve kargaşa patlamaları yaşandığında elimizde olmadan seviniriz. Artık hiçbir yerde hiçbir şeyi kutlamayan ulusal bayramların sistematik bir biçimde kötüleşmesi hiç şaşırtıcı değil. İster parlak ister döküntü olsun, kent mobilyaları -ama nerede başlayıp nerede biterler?- bizim ortak mülksüzleştirilmişliğimizin cisimleşmesidir. Hiçliklerinde direnerek, bizim kendilerine geri dönmemiz dışında hiçbir şey istemiyorlar. Etrafımızdaki şeylere bir bakın:Hepsinin de son saatleri gelecek. Metropol, bir harabe alanı gibi aniden nostaljik bir havaya giriyor.

Bırakın sokakların bu kaba sabalığı, yöntemsel ve sistematik bir hale gelerek hükmedilemezliğimizi, iptidai azgınlığımızı bize geri kazandıracak dağınık ve etkili bir gerilla savaşına doğru yol alsın. Direnişçilerin geçerliliğini kabul ettirmiş pek çok askeri erdemi arasında o aynı disipline gelmezliğin çok öne çıkması kimileri için

endişe kaynağı oluyor. Aslında, öfke ve politika birbirinden ayrılamaz. İlki olmazsa ikincisi sözde kalır; ikincisi olmazsa ilki bağırıp çağırmanın ötesine geçemez. “Enragés” ve “exaltés” gibi sözcükler politika alanında yeniden ortaya çıktıklarında daima uyarı atışlarıyla karşılanırlar.

Yöntemlere gelince, sabotaj eylemlerinin şu ilkesini burada benimsemek gerek: Eylem anında asgari risk, asgari süre ama azami tahribat. Strateji temizlenen -ama yarattığı boşluk doldurulamayan- her engelin yerini, eskisinden çok daha dirençli ve iyi korunan başka bir engelin alacağını unutmamalıyız.

Üç tür işçi sabotajıyla çok fazla vakit kaybetmeye gerek yok: “İş i yavaştan almak”tan başlayıp “temel hizmetlerin sürdürülmesine” doğru evrilen iş yavaşlatma eylemleri, makineleri kırma veya çalışmalarını engelleme ve şirket sırlarını ifşa etme. Sabotaj ilkeleri hem üretim hem de dağıtım uygulanarak toplumsal fabrikanın her boyutuna yaygınlaştırılabilir.

Metropolün teknik altyapısı kırılgandır. Metropoldeki akış, malların ve insanların taşınmasından ibaret değildir. Bilgi ve enerji; kablolu ağlar, fiber kablolar ve kanallar aracılığıyla dağılır ve bunlara saldırılabilir. Günümüzde toplumsal makineye düzenlenecek her etkili sabotajın yöntemi, onun şebekelerini kesmenin bir yolunu arayıp bulmaktan geçiyor.

Bir TGV hattı veya elektrik şebekesi nasıl kullanılamaz duruma getirilir? Bilgisayar ağlarının zayıf noktaları nasıl bulunabilir veya radyo dalgaları nasıl bozulup ekranlar parazitle doldurulabilir? Ciddi engellere gelince, bunların da öyle bütün tahribatlara karşı bağışık olduğunu düşünmek yanlış olur. Bütün bunlardaki Prometheusvari yan, ateşin doğru yerde kullanımı olarak özetlenebilir ama bu körü körüne yapılacak iş değildir.

MÖ 356'da Erostratus dünyanın yedi harikasından biri olan Artemis Tapınağı'nı yaktı. Tam bir çöküşün yaşandığı çağımızda, tapınakların bizde yarattığı tek düşünce *zaten birer harabe oldukları* gerçeğidir. Bu hiçliği imha etmek çok da üzücü bir görev değil. Bu imhaya katılanlar onda gençleştirici bir yan bulur. Zaman, mekân, arkadaşlık; hepsi bir araya gelip belli bir mantığa oturur. İmha hareketimizde, bütün araçları kullanmalı ve bu araçların kullanımı üzerinde -tabii bir araç olarak

kendimizin de- tekrar kafa yormalıyız. Büyük olasılıkla içinde bulunduğumuz bu sefalet anında "hepsinin icabına bakma" düşüncesi, son bir kolektif ayartma -boşu boşuna değil- işlevi görecek.

Görünmez olmaya devam edin. Saldırı anında kimliğinizin açığa çıkmamasına özen gösterin.

Gösterinin birinde, bir sendika üyesi az önce camları indirmiş bir göstericinin onu tanınmaz kılan maskesini yırtıp çıkarıyor. "Kendini gizlemeyi bırak da yaptığın şeyin sorumluluğunu üstlen." Ama görünür olmak, ortada olmak ve hepsinden önemlisi savunmasız olmak demektir.

Dünyanın her yerinde solcular devamlı olarak, halledileceği umuduyla davalarını -bu ya evsizler, ya kadın ay da belgesiz göçmenler sorunudur- görünür kıldıklarında yapmaları gerekenin tam tersini yapmış oluyorlar. Kendimizi görünür kılmak yerine anonimliği avantajımız için kullanmak ve komplolar, gece eylemleri ya da yüzlerin görünmediği eylemlerde yaralanmaz bir saldırı konumu

yaratmak gerek. 2005 Kasım'ının ateşi bize bir model sunuyor. Ne

lider, ne talep ne de örgüt var ortada, sadece sözcükler, hareketler ve suç ortaklığı var. Toplumsal olarak var olmamak, bir aşağılanma değildir, tanınmama halinden doğan trajik bir durum değildir.

(Zaten kimden tanınma bekliyoruz ki?) Tam aksine bize azami bir hareket serbestîsi sağlayan bir durumdur. İllegal eylemlerini açığa vurmayıp bunlar için sadece bazı hayali kısaltmalar kullanmak -kısa ömürlü BAFT (Brigade Anti- Flic Des Tarteréts) hâlâ hatırimızda- bu özgürlüğü muhafaza etmenin bir yoludur. Açıkça görülüyor ki rejimin en önemli savunma manevralarından biri, "Kasım 2005'teki ayaklanmalarından" sorumlu tutabileceği bir "*banliyö*" öznesi yaratmaktı. Bu toplumun *birisi işte* gördüğü kişilerin suratına şöyle bir bakmak, hiç kimse olmanın niye böylesine keyifli olduğunu anlatacaktır.

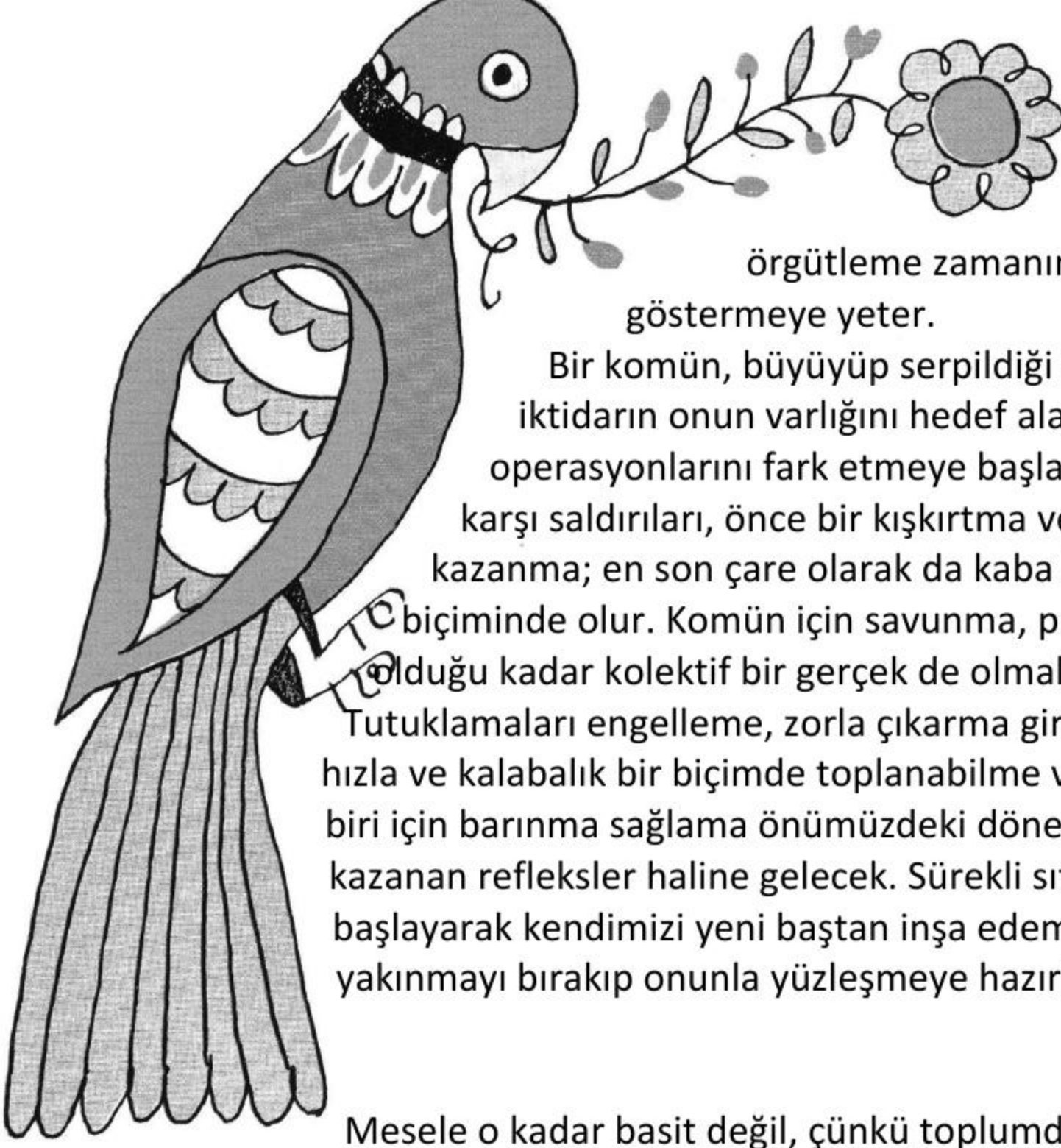

Görünür olmaktan kaçınmak gerekir. Öte yandan sadece gölgelerde toplanan bir güç sonsuza dek gölgelerde kalmaz. Bir güç olarak ortaya çıkışımız uygun an gelene kadar ertelenmelidir. Görünür olmaktan ne kadar uzak kalabilirsek o kadar gelişip kuvvetlenebiliriz. Görünür hale geldiğimizde günlerimiz sayılı olacak. Ya kısa bir sürede gizliliğe ihtiyaç duymayacak kadar yıkıcı bir güce dönüşeceğiz ya da bir anda ezilip yok edileceğiz.

..Savunma oluşturun..

Bir kuşatmanın, bir polis kuşatmasının altında yaşıyoruz. Belgesi olmayan göçmenler sokak ortasında toplanıyor, sivil görünümlü polis arabaları caddelerde devriye geziyor, metropol bölgeleri sömürge ülkelerde üretilmiş teknikler kullanılarak pasifize ediliyor, İçişleri Bakanı “çetelere” karşı bize Cezayir savaşını hatırlatan açıklamalar yapıyor. Bu gerçek bize her gün hatırlatılıyor. Bütün bunlar, artık itilip kakılmaya son verip kendi

savunmamızı

örgütlenme zamanının geldiğini
göstermeye yeter.

Bir komün, büyüüp serpildiği ölçüde
iktidarın onun varlığını hedef alan
operasyonlarını fark etmeye başlar. İktidarın
karşı saldırıları, önce bir kışkırtma ve yeniden
kazanma; en son çare olarak da kaba kuvvet
biçiminde olur. Komün için savunma, pratik ve teorik
olduğu kadar kolektif bir gerçek de olmalı.

Tutuklamaları engelleme, zorla çıkarma girişimlerine karşı
hızla ve kalabalık bir biçimde toplanabilme ve de içimizden
biri için barınma sağlama önümüzdeki dönemde önem
kazanan refleksler haline gelecek. Sürekli sıfırdan
başlayarak kendimizi yeni baştan inşa edemeyiz. Baskıdan
yakınmayı bırakıp onunla yüzleşmeye hazırlanalım.

Mesele o kadar basit değil, çünkü toplumda giderek artan
sayıda kişinin, gammazlamadan tutun yurttaş milislerine katılıma
kadar polislik işine soyunması beklenebilir. Polis güçleri kalabalıkların
içine sızacaktır. Her yerde, hatta başkaldırı durumlarında bile polisin
müdahale modeli artık sivil elbiselerle araya
karışmasına dayanıyor. Son CPE karşıtı gösteriler
sırasında polisin bu kadar etkili olmasının
nedeni, aramıza karışan ve fırsatını bulunca
gerçek yüzlerini gösteren sivil giyimli polis
memurlarıydı: gaz, cop, şok tabancaları, alıkoyma.
Hepsi de gösterinin güvenliğinden sorumlu sendika
görevlileriyle sıkı bir eşgüdüm içindeydi. larında polis
olabileceği ihtimali bile göstericiler arasında kimin kim
olduğu kuşkusunu yaratmaya ve eylemi felç etmeye
yetti. Eğer gösterilerin sadece ayakta dikilerek tek tek sayılmak
olmadığı, aksine bir eylem aracı olduğu konusunda hemfikirsek,
maskelerini düşürdüğümüz sivil polisleri önümüze katıp

kovalayabilmemizi ve tutuklamaya kalktıkları kişiyi ellerinden alabilmemizi olanaklı kılan bir donanıma sahip olmak zorundayız. Polis sokaklarda yenilmez değil, sadece organize olacak araçlara, eğitime ve devamlı yeni silahlar deneme olanağına sahipler. Öte yandan, bizim silahlarımız ise daima ilkel, derme çatma olup hemen o anda uydurulmuştur. Bizim silahlarımızın ateş gücü kesinlikle onlarınkiyle karşılaştırılmaz ama onları belli bir mesafede tutmak, dikkatlerini başka yöne çekip psikolojik baskı uygulamak, polis barikatın yaymak ya da şaşırtmacalarla üstünlük sağlamak için kullanılabilir. Fransız polis akademilerinde, şehir gerillalarıyla savaşmak için öğretilen hiçbir yeni teknik, aynı anda pek çok yeri vurup her daim inisiyatifi elinde tutmaya gayret eden hareket halindeki bir çoğunluğa sürekli karşılık vermeye yetmez.

Komünler, gözetlenmeye ve polis soruşturmalarına, polisin elindeki teknolojilere ve istihbarat toplamasına karşı savunmasızdır elbette. İtalya’da anarşistlere, ABD’de çevrecilere karşı tutuklama dalgası büyük olasılıkla telefon dinlemeleri yoluyla gerçekleştirilmişti. Polisin bir şekilde gözaltına aldığı herkesin DNA örnekleri alınıp gittikçe eksiksiz bir hale gelen veritabanına ekleniyor. Barselonalı bir ev işgalcisi dağıttığı el ilanlarında parmak izi kaldığı için tutuklandı. İzleme yöntemleri, özellikle de biyometrik teknikler sayesinde giderek gelişiyor. Eğer elektronik kimlik kartlarının dağıtımı başladığında işimiz bir kat daha zorlaşacak. Paris Komünü, tutulan kayıtlarla ilgili şöyle bir kısmi çözüm yöntemi bulmuştu: Belediye binasını yakıp bütün resmi kayıtları ve hayati önemdeki istatistikleri yok etmek. Bizim de bilgisayar veritabanlarını kalıcı olarak yok etmenin bir yolunu bulmamız gerek.

İSYAN

Komün direniş gerçeğinin en temel birimidir. Bir isyanın kabarması komünlerin sayısının katlanarak artması, birbirleriyle temasa geçip yeni yeni bağlar oluşturmamasından başka bir şey değildir. Olaylar

gelişirken, komünler ya daha büyük ölçekli yapılar içinde eriycekler ya da küçük parçalara ayrılacaklardır. “Hayat boyu” insanları birbirine bağlayan kardeşlik bağı ile, ikmal ve savunma örgütlemek üzere mahallenin birinde ve hatta bazen bir isyan bölgesinde bir araya gelen değişik grup, komite ve çetelerin bağı arasında

sadece derece farkı vardır. Hepsi birer komündür. Her komün, doğası gereği kendine yeterli olma eğilimindedir ve kendi içlerinde parayı aptalca ve en nihayetinde yersiz bir şey olarak görür. Paranın gücü, birbiriyle bağlantısı olmayan insanlar arasında bağlantı kurmasından, onları *birer yabancı* olarak birbirine bağlamasından, böylece kendisi aracılığıyla eşitlenen her şeyi dolaşıma sokmasından ileri gelir. Paranın her şeyi birbiriyle ilişkilendirme kapasitesinin bedeli, aldatmanın kurala dönüştüğü bir ilişki tarzındaki yüzeyselliktir.

Güvensizlik kredi ilişkilerinin temelidir. Bu yüzden paranın saltanatı her zaman kontrolün saltanatı olmuştur. Paranın fiilen ortadan kaldırılışı komünlerin büyümesiyle mümkün. Genişleme halindeki her komün ancak kendi iç bağlantılarını kaybetmeyecek ve kendi içinde, kaçınılmaz biçimde, hâkim bir kast oluşmasına sebebiyet vermeyecek ölçüde büyümelidir. Bu tür talihsiz sonuçlardan kaçınmak için, komünlerin bölünerek yayılması tercih edilebilir.

Cezayirli gençlerin 2001 baharında patlak verip Kabiliye'nin her yanına yayılan ayaklanması, polis karakollarına, mahkeme binalarına ve devleti temsil eden her şeye saldırarak, düzen güçlerini tek taraflı olarak geri çekilmeye zorladı ve isyanı seçimlerin yapılmasını engelleyecek noktaya kadar genelleştirerek hemen hemen bütün mahalleleri ele geçirmeyi başardı. Eylemin gücü, dağınık haldeki pek çok unsurun bir bütünlük oluşturabilmesinden geliyordu. Bu unsurlar umutsuz bir biçimde erkek egemen olan sayısız köy kurullarında ve diğer halk komitelerinde kısmen temsil ediliyorlardı. Hala içten içe kaynaklanan bu isyanda "komünlerin" pek çok renkli yüzü vardı: Tizi Ouzou'daki bir binanın çatısından çevik kuvvete gaz tüpü fırlatan miğfer giymiş ateşli gençler; sırtına giydiği dökümlü kaftanıyla yaşlı bir direnişçinin alaycı gülümseyişi; bölge ekonomisi üzerindeki ablukanın o kadar sürekli ve sistematik kılınmasının mümkün kılan, geleneksel çiftçiliğe inatla devam eden dağ köylerinde yaşayan kadınların ruhu bunlardan birkaçıdır.

..Krizlerde yangına körükle gidin...

"Bütün Fransa halkını iyileştiremeyeceğimizi kabul etmek gerek. Bazı tercihler yapılmak zorunda." Bir virüs bilimi uzmanı, 7 Eylül 2005 tarihli *Le Monde* gazetesindeki bir makalede, kuş gribi salgını halinde ne olacağını böyle özetliyor. "Terör tehdidi", "doğal afetler", "virüs salgını uyarıları", "toplumsal hareketler" ve "şehirlerdeki şiddet olayları" toplumu yönetenler için, işlerine yarayanları seçip işlerini zorlaştıranları eleyerek güçlerini pekiştirmelerine yarayan istikrarsızlık durumlarıdır. Açıkçası bu durum, öteki güçler açısından da karşı

kampta toplanıp birbirlerini desteklemek için bir fırsattır. Ticari metaların akışındaki kesinti, normal hayata (her şeyin birdenbire kesintiye uğradığı bir şehirde hayatın nasıl olacağını hayal etmek için apartmanlarda yaşanan ani elektrik kesintilerinde toplumsal hayatın nasıl dönüştüğünü fark etmek yeterlidir) ve polis kontrolüne bir süre ara verilmesi kendi kendini örgütlenme açısından başka durumlarda hayal bile edilemeyecek potansiyellerin açığa çıkmasına imkân verir.

İnsanlar bunu görüyor. Devrimci işçi hareketi bunu çok iyi anlayıp burjuva ekonomisinin krizde olmasının avantajlarını güç elde etmek için kullanmayı bildi. Bugün, İslami hareketler devletin zayıf olduğu noktalardaki açıkları akıllıca kapatarak çok güçlü bir konuma geldiler. Cezayir'in Bourmerdes bölgesindeki depremden sonra oraya yardım götürmeleri veya İsrail ordusunca yerle bir edilen Güney Lübnan'da yaşayan halka günlük yardım sunmaları buna örnektir.

Yukarıda da bahsettiğimiz Katrina kasırgasının New Orleans'ta yaptığı tahribat, zorla tahliye edilmeyi reddedenlerin yanında duran Kuzey Amerika'daki anarşist hareketin büyük bir bölümüne, kitlelerle görülmemiş düzeyde bir kaynaşma fırsatı verdi. Sokak mutfakları her

şeyden önce erzak tedarikini gerektirir; acil tıbbi yardım sağlamak ve korsan radyo kurmak ancak gerekli bilgi ve malzemenin edinilmesiyle mümkün olabilir. İçerdikleri keyif, bireysel çileciliği aşma tarzları, düzen ve işin rutin atmosferinden kaçan somut bir gerçekliğin tezahürü olmaları bu tür deneyimlerin politik zenginliğini garanti altına alır.

Fransa gibi radyoaktif bulutların sınırda durduğu, AB'nin endüstriyel güvenlik ajansı tarafından mahkûm edilmiş eski bir azot gübre fabrikasının bulunduğu yere kanser araştırma merkezi kurmakta tereddüt etmeyen bir ülkede, toplumsal krizi “doğal” krizlerden çok daha fazla önemsemek gerekir. Felaketin normal seyrini değıştirmek genellikle toplumsal hareketlere kalır. Son yıllarda gerçekleştirilen grevlerin çoğu, “asgari hizmetleri” iş bırakmanın sembolik olmaktan öte bir anlam taşımayacağı bir noktaya dek genişletip genişletemeyeceklerini sınamak isteyen hükümet ve de şirket yöneticileri için birer fırsata dönüştü. Böylece grevler kar fırtınası veya tren raylarında gerçekleşen bir intihardan daha fazla bir hasara sebep olmayacaktı.

Sistematik olarak kurumları işgal edip inatçı ablukalarıyla yerleşik aktivist pratiklerini alt üst eden lise öğrencilerinin 2005 yılında gösterdikleri çaba ve CPE yasasına karşı verilen mücadele, geniş katılımlı eylemlerin sorun ve rahatsızlık yaratma potansiyellerini bize bir kez daha hatırlattı. Onlardan türeyen benzeri çeteler aracılığıyla, yeni komünlerin doğabilmesi için ne tür toplumsal koşullar gerektiğinin işaretlerini görebildik.

***Her türlü temsili otoriteyi sabote edin.
Konuşmaları yaygınlaştırın.
Genel kurulları feshedin.***

Her toplumsal hareketin yüz yüze geldiğı ilk sorun polis değıl, sendikalar ve bütün işi mücadeleyi denetim altına almak olan her türlü mikro bürokrasidir. Komünler, kolektifler ve çeteler doğal olarak bu tür yapılara güven duymazlar.

Bu yüzden yarı bürokratlar geçtiğimiz yirmi yıldır, üzerine yerleşik bir etiket taşımadığı için masum görünen ama gerçekte onların ideal

manevra alanı olan koordinasyon komitelerini ve konuşma konseylerini icat ettiler. Başboş bir topluluk ne zaman bir otonomi kurma girişiminde bulunsa, bu adamlar her türlü gerçek sorunun ele alınmasını engelleyip girişimin bütün içeriğini boşaltana kadar rahat edemezler. Hiddetlenirler ama onları hararetlendiren şey tartışma isteği değil meseleyi kapatma arzusudur. İnatla savundukları hissizlik hali topluluk üzerinde hâkim olunca, başarısızlığı politik bilincin olmayışına bağlarlar. Fransa'daki militan gençliğinin politik manipülasyon sanatında uzmanlaştığını belirtmeden geçmemek gerek.

Troçkist fraksiyonların çılgınca faaliyeti sağ olsun. 2005 Kasımındaki yangından ders çıkarmaları zaten beklenemezdi: gerçek bir eşgüdümün *var olduğu* yerde eşgüdüm grupları fazlalıktır, insanların kendi kendilerini örgütlediği yerde örgütlere ihtiyaç yoktur.

Bir diğer refleks de en küçük bir hareketlenme kırıntısı görüldüğünde hemen meclis toplayıp oylama yapmak. Bu bir hata. Basit bir oy verme ve bir galip yaratma hadisesi meclisleri bir kâbusa, güç üzerinde hak iddia eden her türlü küçük adamın birbiriyle karşı karşıya geldiği bir tiyatroya dönüştürmeye yeter.

Burjuva parlamentosunun bize kötü örnek olmasından dolayı yaşıyoruz bu sıkıntıyı. Meclisler karar verme değil *konuşma* yeridir, ifade özgürlüğünün amaçsızca gerçekleştirildiği bir mekândır.

İnsanlar arasında toplanma ihtiyacı ne kadar fazlaysa karar verme gerekliliği o kadar azdır. Meclis toplantıları ile ortak güç duygusunun

verdiği keyif kol kola ilerler. Kararlar ancak demokratik uygulama konusunda zaten görüş birliğine varıldığı acil durumlarda hayati bir önem taşır. Geri kalan zamanlarda “karar vermenin demokratik karakteri” sadece usule kafayı takmış olanların meselesidir. Bu meclislerin eleştirisi veya onlardan vazgeçme meselesi değil; özgürce konuşma, konuşurken elini kolunu rahatça kullanabilme ve bireyler arasındaki etkileşimi özgür bırakma meselesidir.

İnsanların kurullara yalnızca belli bir bakış açısı veya güdülerle değil; arzuları, bağları, kapasiteleri, güçleri, üzüntüleriyle ve diğerleriyle ilişki kurmaya açık ve hazır bir biçimde geldiğini görmek zorundayız. Eğer Genel Meclis fantezisini bir kenara bırakıp yerine *mevcudiyetler meclisini* koymayı becerirsek, hegemonyanın sürekli canlanan baştan çıkarıcılığından yakamızı kurtarabilirsek ve karar vermenin kendisini hedef haline getirmekten vazgeçebilirsek o zaman bir şekilde *kritik çoğunluk’a*^[50] erişebilmemiz için bir şans doğacak, aniden bir kararın insanları tamamen veya kısmen etkisi altına aldığı kolektif billurlaşma anlarından biri yaşanacak. Aynı şey eylem kararı alırken de yaşanıyor. “Söz konusu eylem, meclisin gündemini belirlemeli” prensibinden başlayarak işe koyulmak hem sağlıklı tartışma ortamını ortadan kaldırıyor hem de etkili eylemler yapmayı imkânsızlaştırıyor. Birbirini tanımayan çok sayıda kişiden oluşan meclisler “profesyonel eylemcilerin” işe el atmasına neden olur, bu da kontrol etmek uğruna eylemden vazgeçmektir.

Eylem görevlileri tanımları gereği yapabilecekleri sınırlandırılmış insanlardır, öte yandan hiçbir şey onların herkesi aldatmasına engel olmaz. İdeal bir eylem biçimi yoktur. Esas olan eylemin belli bir biçim alması, ama kendisine dayatılanı sahiplenmek yerine kendisinin biçim yaratmasıdır. Bu da, Fransız Devrimi esnasında Paris Komünü’nün seksiyonlarındaki gibi, ortak bilginin herkese açık olmasını gerektirdiği

kadar ortak bir politik ve coğrafi duruşu da gerektirir. Sıra eyleme karar vermeye gelince, şöyle bir ilke konulabilir: Herkes kendi araştırmasını yapar, sonra da bilgiler bir araya getirilir ve karar kendiliğinden oluşur, böylelikle biz kararı değil karar bizi alır. Bilginin herkese açık olması hiyerarşiyi yok eder; böylece herkes eşitlenir. Yatay iletişimi artırmak hem farklı komünler arasındaki en iyi eşgüdüm biçimi, hem de hegemonyayı son erdirmenin en iyi yöntemi olacaktır.

...Ekonomiye bloke edin, ama kendi kendinizi örgütlenme seviyenizden yola çıkarak gücünüzü ölçün...

Oaxaca eyaletinde 2006 Haziranın son günlerinde, belediye işgalleri artar ve isyancılar hükümet binalarını işgal ederler. Kimi komünlerde, belediye başkanları kapı dışarı edilip resmi araçlara el konulur. Bir ay sonra, bazı oteller ve turizm komplekslerine girişler engellenir.

Meksika Turizm Bakanı “Wilma kasırgasıyla kıyaslanabilecek ölçüde” bir felaket olduğunu açıklar. Birkaç yıl önce, ablukalar Arjantin’de en temel devrimci eylemlerden biri haline gelmişti. Yerel gruplar ardı ardına ana yolların tıkanması için birbirlerine yardım ediyor, eğer talepleri yerine getirilmezse, eylemleri birleştirerek tüm ülkeyi felç etme tehdidinde bulunuyorlardı. Uzun yıllar boyunca bu tehditler demiryolu işçilerinin, kamyon şoförlerinin, elektrik ve gaz dağıtım çalışanlarının elinde güçlü birer koz olarak kaldı. Fransa’da CPE karşıtı hareket tren istasyonlarını, çevre yollarını, fabrikaları, otoyolları, süpermarketleri 75/149 ve hatta havaalanlarını bloke etmekte tereddüt

etmedi. Rennes'te, şehre giren anayolları saatler boyu kesmek ve 40 kilometre uzunluğunda bir trafik sıkışıklığına yol açmak için üç yüz kişi yetmiş de artmıştı bile.

Her şeyi bloke etmek. Var olan düzene karşı ayaklanan herkesin ilk refleksi bu olacaktır. Şirketlerin "sıfır stok" çalıştığı, değer in kaynağının sistemin ağlarına dahil olmaktan geçtiği, taşerondan taşerona, sonra da montaj için başka bir fabrikaya giden maddi niteliğini yitirmiş üretim zincirinde otoyolların bağlantıyı sağladığı böyle mahalsizleştirilmiş bir ekonomide dolaşımı engellemek, üretimi de engellemek anlamına gelir.

Ama blokaj, isyancıların kendi ihtiyaçlarını gidermesini, birbirleriyle iletişim kurmasını ve de farklı komünlerin kendi kendilerini örgütleme kapasitesini engelleyecek noktaya ulaşmamalıdır. Her şey felç olduğunda nasıl besleneceğiz? Arjantin'de yapıldığı gibi dükkânları yağmalamanın bir sınırı var; tüketim tapınakları ne kadar büyük olsalar da sonsuz bir kaynak değiller. Kişinin kendi temel ihtiyaçları karşılayacak becerileri zamanla elde etmesi, bütün bunları üretmek için gerekli araçlara el koymasını da gerektirir. Bu bakımdan artık beklemenin bir anlamı yok. Nüfusun yüzde ikisinin diğer herkesin besinini üretmesi hem tarihsel hem de stratejik bir anomali halidir. Bugün böyle bir anomali sürüp gidiyor.

***Bölgenizi polis işgalinden kurtarın.
Mümkünse polisle karşı karşıya
gelmemeye çalışın.***

Şuurlu bir polis, son çarpışmalarda ilgili "Bu iş toplumsal taleplerde bulunan gençlerle değil Cumhuriyet'e karşı savaş açmış bireylerle

uğraştığımızı gösteriyor,” diyordu. Bölgeyi polis işgalinden kurtarma zorunluluğu zaten devam eden bir süreç ve karşı saftaki düzen güçlerine karşı duyulan öfkenin bereketli kaynağından besleniyor. “Toplumsal hareketler” bile isyan tarafından giderek rayından çıkarılıyor. Rennes’te 2005 yılının her Perşembe gecesi polisle çatışan bayram kalabalığı veya Barselona’da *botellion*^[51] esnasında bir alışveriş bölgesini tahrip edenler buna örnektir.

CPE karşıtı eylemler molotof kokteylinin geri dönüşüne tanıklık etti. Ama kuşkusuz bu konuda başı çekenler yoksul *banliyölerdir*. Özellikle de bir süredir kusursuzlaşmak için uğraştıkları teknik söz konusu olduğunda: Pusu atma. 13 Ekim 2006’da Epinay’da yaptıkları gibi. Arabanın birinden bir şeyler çalındığı ihbarı alan özel bir güvenlik ekibi yola çıktı. Olay yerine vardıklarında, güvenlik görevlerinden biri, “sokağa çaprazlama park edilmiş iki araç tarafından yolun kesilmiş olduğunu” gördü, “ellerinde demir çubuklar ve tabancalar taşıyan;

araçlarını taşılayıp polise karşı göz yaşartıcı gaz kullanan otuzun üzerinde kişi tarafından sıkıştırılmış halde bulmuştu kendisini.” Daha küçük ölçekte, gece yarısı saldırı düzenlenen polis merkezlerinin halini düşünün: Kırık camlar, yakılmış polis arabaları.

Bu son eylemlerin sonuçlarından biri gerçek bir gösterinin “vahşi” olmasının gereğinin ve de polise önceden haber verilmemesinin öneminin anlaşılması oldu. *Yeri kendimiz seçerek*, 2001 yılında

Cenova’da Kara Blok’un yaptığı gibi, sendikacıların ve barış yanlılarının bulunduğu tehlikeli bölgelerden geçmeyip buralarda polisle doğrudan karşı karşıya gelmekten kaçınabiliriz. Kendi rotamızı belirleyerek polis tarafından kovalanmak yerine biz onları yönlendirebiliriz. Cenova’da bin tane kararlı insanın *carabinieri* dolu otobüsleri geri püskürtüp araçları ateşe verdiklerine tanık olduk.

Önemli olan daha iyi silahlanmış olmak değil inisiyatifi elde tutmaktır. Tek başına cesaretin bir önemi yok, cesarettten gelen özgüvendir esas olan. İnisiyatifi elinde tutmaksa buna katkıda bulunur.Yine de her şey, düşman güçlerini oyalayıp bize biraz zaman kazandıracak ve yakınlarda bulunan başka bir yere saldırmamıza olanak sağlayacak bir yöntem olarak doğrudan karşılaşma fikrini akla getiriyor. Karşı karşıya gelmemizin engellenemez olduğu gerçeği onu basit bir şaşırtmaca olarak kullanamayacağımız anlamına gelmez. Kendimizi eylemden çok onun koordinasyonuna adanmalıyız. Polisi canından bezdirmek demek artık etkili olamayacağı noktaya gelene dek onları her yerde olmaya zorlamak demektir.

Her bezdirici hareket 1842’de ifade edilen şu gerçeğe yeniden hayat veriyor: “Polis ajanının hayatı çok usandırıcıdır; toplumsal konumu suçun kendisi kadar aşağılanıp hor görülür... Utanç ve rezilliği her yönden onu kuşatır, toplum onu istenmeyen bir kişi olarak dışlayıp yalıtır; yaptığıının cezası olarak toplum, en küçük bir acıma, vicdan hesabı veya pişmanlık duymadan polis ajanı için hissettiği aşağılamayı

dile getirir. Cebinde taşıdığı kimlik kartı polisin utanç ve kepezeliğinin belgesidir.” 21 Ocak 2006’da Paris’te gösteri yapan itfaiyeciler çevik kuvvete çekiçlerle saldırıp on beş tanesini yaraladı. “İnsanları koruyup ve hizmet etmek” istedikleri söylemi polis olmak için asla geçerli bir bahane olamaz.

Silahlanın. Silahları gereksiz kılmak için gereken her şeyi yapın. Orduya karşı zaferin tek yolu politikadır.

Barışçıl isyan diye bir şey yoktur. Silahlar gereklidir; mesele onları gereksiz kılmak için gereken her şeyi yapmaktır. İsyan, silahlı bir mücadele olmaktan çok silahlanıp“silahlı mevcudiyeti” devam ettirme halidir. Silahlı olmakla silah kullanmayı birbirinden iyice ayırt etmeliyiz.

Devrim hallerinde silah daimidir ama nadiren kullanılır ve kırılma noktalarından seyrek olarak tayin edici bir rol oynar: 10 Ağustos 1792, 18 Mart 1871, Ekim 1917. İktidar kendi bataklığına saplandığında

üzerine basıp geçmek yeterlidir. Bizi onlardan ayıran mesafe yüzünden, silahlar sadece onlara dokunarak üstesinden gelebileceğimiz, hem çekici hem itici bir tür çift karakter edindi. Gerçekten barış yanlısı olmak silahları değil onu kullanmayı reddetmek demektir. Tek mermi atamayacak ölçüde barışçıl olmak kudretsizliğin teorik olarak formüle edilmesinden başka bir şey değildir. Böyle *apriori* bir barışçılık bir tür önleyici silahsızlandırma, yani tam bir polis operasyonudur. Gerçekte, barışçılık sadece ateş açma olanağına sahip olanlar için ciddiye alınabilecek bir sorunsaldır. Bu açıdan bakıldığında barışçılık, kendimizi ateş etme zorunluluğundan kurtaracak kadar kuvvetli olduğumuz bir noktada gücümüzün sembolüne haline gelir.

Stratejik bir bakış açısıyla dolaylı asimetrik hareketler en etkili, zamanımıza en uygun olan hareketlerdir: İşgal ordularıyla yüz yüze çarpışamazsın. Saldırıya geçmenin olanaksızlığı nedeniyle uzayıp giden Irak türü bir kent gerilla savaşının pek de arzu edilir bir durum olmadığı, aksine korkutucu olduğu söyleniyor. İç savaşın *askerileşmesi* isyanın yenilmesi demektir. Kızılar, 1921’de savaşı kazandılar ama Rus Devrimi çoktan yitirilmişti.

İki tür devlet tepkisi olacağını göz önünde bulundurmak zorundayız. Birincisi açıkça, diğeri ise daha kurnazca ve demokratik yollarla düşmanlık. İlki tamamen yok etmeyi, ikincisi ise bizi incelikli ama acımasız bir biçimde adam etmeyi amaçlar. Diktatörlük bizi yenilgiye

uğratabilir ama *sadece* diktatörlüğe karşı çıkmakla yetinmek de yenilmemize neden olabilir. Yenilgi savaşı kaybetmekten olduğu kadar hangi savaşı sürdüreceğimiz noktasında yaptığımız *seçim*den de kaynaklanabilir. 1936'da İspanya'da kanıtlandığı gibi her ikisi de mümkün: Devrimciler hem faşizm hem Cumhuriyet tarafından iki kez yenildiler.

İşler ciddiye binince ordu bölgeyi kuşatır. Bunun bir çatışmaya dönüşüp dönüşmeyeceği belli olmaz. Bu devletin kan banyosuna ne kadar istekli olduğuna bağlıdır ama şu an itibariyle boş tehditten öteye bir şey değil. Geçtiğimiz elli yıl boyunca yapılan nükleer silah kullanma tehdidini hatırlatıyor biraz. Uzun süredir yaralı bile olsa devletin canavarlığı hala tehlikelidir. Orduya meydan okumak için, onun saflarını istila edip askerleriyle dostluk kuracak ölçüde büyük bir kalabalık gerekir. Bize 1871

yılının 18 Mart'ı gerek. Ordu sokağa çıktığında isyan zaten başlamış olacak. Ordunun işin içine girmesi işleri hızlandıracaktır. Herkes ya anarşiyi ya da anarşiden korkmayı seçerek taraf tutmak zorunda kalacaktır. İsyanlar politik güç olarak zafer kazanır. Politika yoluyla bir orduyu alt etmek imkânsız değildir

Yerel düzeyde devlet görevlilerini azledin.

Her isyanın hedefi artık geri dönmenin mümkün olmadığı bir noktaya gelmektir. Hem otoriteyi hem de otoriteye ihtiyacı, hem mülkiyeti hem de sahip olma isteğini, hem hegemonyayı hem de egemen olma arzusunu yok ettiğinde isyan artık geri dönüşü olmayan bir noktaya taşımış demektir. Bu yüzden isyan süreci kendi içinde hem zafer hem de mağlubiyet potansiyeli taşır. Yıkma bir şeyi geri dönülemez yapmak için asla yeterli değildir. Önemli olan yıkımın nasıl yapıldığıdır. Yok edilen şeyin eksiksiz bir biçimde geri dönüşüne neden olacak pek çok yıma biçimi vardır. Gücünü düzenin cesedini tekmelemek için harcayanlar bunun intikam arzusu uyandıracığından emin olabilirler. Bu nedenle ekonomi bloke edilip polis etkisiz hale getirildiğinde, insanlarda devrilen yönetim için mümkün olduğunca az acıma duygusu uyandırmak gerekir. Onları görevlerinden alırken gösterilecek kayıtsızlık ve alaycılık konusunda azami dikkat gösterilmelidir.

Böyle zamanlarda, iktidarın ademi merkezileşmesi, devrimci merkezileşmelerin sona ermesi sonucunu doğurur. Kışlık Saraylar hala var ama devrimci kalabalıklardan çok turistler tarafından saldırıya uğrayınca değerlerini yitirdiler. Bugün Paris'i, Roma'yı veya Buenos Aires'in yönetimini ele geçirmek mümkün ama mutlak zafer anlamına gelmez. Rungis'i[54] ele geçirmek, Elysée sarayını ele geçirmekten

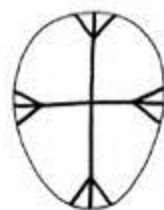
kesinlikle daha etkili olurdu.İktidar artık dünyanın tek bir noktasında yoğunlaşmıyor; iktidar dünyanın bizzat kendisi, onun akışı ve caddeleri, insanları ve kuralları, şifre ve teknolojisidir. İktidar metropolün kendisini örgütlemesidir.

İktidar, meta dünyasının her yerdeki yekpare bütünlüğüdür. Onu yerel olarak alt eden herkes, metropolün kendi bağlantıları üzerinden küresel ölçekte bir şok dalgası göndermiş olacaktır. Clichy-sous-Bois'te başlayan isyanlar birçok Amerikalının evini neşeyle doldurdu, öte yandan Oaxaca'daki asiler Paris'in tam kalbinde kendilerine suç ortağıbuldu.

Fransa'da ise, merkezi iktidarın kayboluşu Paris'in artık devrimci etkinliğin merkezi olmadığı anlamına geliyor. 1995 grevlerinden beri ortaya çıkan her yeni hareket bunu doğruluyor. En cüretkâr ve en tutarlı eylemler artık Paris'te yapılmıyor. Açıkça söylemek gerekirse, Paris artık sadece baskın yapılacak bir hedef, yağmalanıp harap edilmeye çok uygun bir bölge olarak dikkat çekiyor. Azami yoğunluk noktasına ulaşmış metropol akışı dışarıdan kısa ve acımasız akınlara hedef olacaktır. Bu sahte bereket çölünü üzerinde öfke belirip belirip kayboluyor. İktidarın korkunçluğunun katılaşmış hali olan bu başkent görkemli bir harabeye dönüşecek ama başka yerlerdekinden çok daha ileri bir düzeyde gerçekleşecek.

Bütün iktidar komünlere!

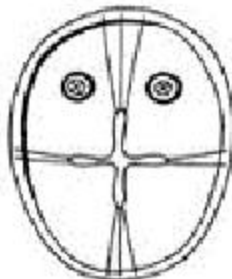
Metrolarda, yolcuların hareketlerine engel olan utangaçlık sahnelerinden artık eser kalmadı. İnsanlar boş boş birbirine bakmayı bırakmış, birbiriyle gerçek anlamda sohbet ediyor. Bir grup yoldaş sokağın başında kendi aralarında bir konuyu tartışıyor. Bulvarlarda kendilerini ciddi bir tartışmaya kaptırmış çok daha kalabalık gruplar var. Her gün yeni bir şehirde zincirleme saldırılar düzenleniyor. Yine

bir askeri kışla yağmalanıp yerle bir edildi. Bir binanın zorla tahliye edilmiş sakinleri belediyeye pazarlık yapmaktan vazgeçip belediye binasına yerleşti. Bir şirket yöneticisi, toplantının ortasında bir avuç çalışma arkadaşının beynini dağıtıverdi. Bütün polislerin, jandarmaların ve hapishane görevlilerinin adreslerinin bulunduğu dosyaların sızması, şehirde eşi benzeri görülmemiş ani bir göç dalgasına neden oldu. İhtiyaç fazlası malları eski bir köy barına ve bakkalına götürüp oradan gereksinim duyduğumuz şeyleri alacağız. Aramızdan bazıları genel durumu ve torna dükkânı için ihtiyaç duyduğumuz donanım meselesini konuşmak için bir araya geldiler. Radyo hükümet güçlerinin geri çekilişi hakkında asileri bilgilendiriyor.

Az önce bir roket Clairvaux hapishanesinin duvarında gedik açtı. “Olaylar”ın başlangıcından bu yana aylar hatta yıllar geçtiğine inanmak neredeyse imkânsız. Ve başbakan sükûnet çağrısı yaparken çok yalnız görünüyor.

Demokrasi, Taksim Hill Otel'de 'ezilenler' adına basın açıklaması yapılırken karşıdaki otobüs durağında birilerinin tiner çekmesidir;

Taksim meydanında 1 Mayıs 'kutlanırken', güzergâhtaki tüm kârhane ve kerhanelerin vızır vızır işleyebilmesi, bunun dert edinilmemesidir. 'Halkın değerlerini' savunan, karakol bombalayan Cephelilerin aynı karakollarda 'peşkeş çekilen', halkın ne olduğuna ayna tutan 'fahişeleri', 'yozlaşmanın' emaresi olarak görüp 'cezalandırmasıdır'.

Demokrasi, halkların kardeşliğinden, kapitalist moderniteden dem vurup demos'un ötesinde bir evrensellik tanımamaktır; Gülten Kışanak'ın Sosyalist Enternasyonal toplantısı için anayasası pek bir matah bulunan Güney Afrika'ya gidip, birkaç gün önce ANC yönetimi altında çatır çatır maden işçileri öldürülmüşken bu konuda geçiştirmek için de olsa doğru düzgün tek kelam etmeyip Kürt sorununa dikkat çekmek üzere konuşma yapmasıdır;;

Demokrasi, siyasi içeriklerden arındırılmış bir biçimde 'tutuklu öğrencilerden' dem vurmak, ODTÜ'de Göktürk 2 vesilesiyle yaşanan olaylarda yapıldığı gibi 'önce polis saldırı' demektir, meşruiyeti masumiyetten, masumiyeti mağduriyetten türetmektir.

Demokrasi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ile Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'ni kopuşun değil, ayak direyerek bir yerde orta yolu bulmanın kurumsal bünyesi, yani "direniş" örgütü olmalarıdır

Demokrasi, binlerce insan ABD'de kanalizasyon kanallarında yaşarken, "Wallstreet'i İşgal Et!" eyleminin tiril tiril insanların "biz %99'uz!" demesidir, "İşgal et!" dedikleri yer ile "barış içerisinde yan yana" yaşamalarını sağlayan ön kabullerdir;

anti-otoriterlik adına önünü görememektir!

Demokrasi, sosyalizmin yapısal kısıtlılıklarını tahlil etmeden Sovyet Blok'unun çözülüşü ardından sorgusuz sualsiz EZLN hayranı olmaktır, tüm sıkıntıların çözümünü suya sabuna bulaşmadan Zapatistaların sırtına yüklemektir; çıkışı ve çıkışsızlığı dışarda aramaktır, ötelemektir; hayran kalarak aynı yolun yolcusu olmamak, "yoldaşını eleştirme-yerek liberal" olmaktır!

Suphi Nejat Ağırnaslı
(Menkıbe 63-64 ve 65)

